

Из пандемичния цикъл „Пирински елегии и химни“

Вечерна разходка в деня на свети Мина

Ще бъде миналото век до плагне.
Огън до пръстта. А тази нощ
ще бъде Твоята ръка над моята.
Напред е само чернина.
На юг параклисът.
Паикулът на луната.
Препуска мрак с най-тихите подкови.
Все още тъмносиня е до кръста светлината.

Последен цвят. Последен.
Но някъде наоколо
е влакът –
грейнало елече от прозорци
с връхчета елхови.
Онази мъничка жена с кръстосани игли
е Мойрата на редовете:
трижди спи над гледаната плетка.
А дядото със вестника разтворен
завива с две изсъхнали ръце
вечерята, претоплена на коленете.
Едно невидимо момче на рамото му
преболява.

...
Нощ е и е реализъм.
Безкрайна линия от напрат
в цъфтежа на пиринското небе.
(Див вятър, кротък въздух.)
Избили са му толкова звезди.
Зад планината вардят други планини.
Параклисът, разклонът, вечерта.
И аз сама под купола небесен
за пътя наш отвесен се помолих:

Свети Мина, така и така,
така и така.

Автопортрет

(без заглаждане)

Безупречно чисто и правилно
е лунното мое лице.
Би казал човек: Що за личност?
Не става дума и за дете!

Тих в бръчици пясъкът свлича
върха на последния ден.
Часовникът спрял е в усмивката.
Не става дума изобищо за мен!

Изобищо чия е тогава
онази в откритото фб море
моя естествена радост,

моя загладена в бузите,
моя изгладена в бурите,
моя спасена от плаване

фотокруширала
младост?

Болница „Омая“

Каня ви, тирани тайни,
улуци неиздайни,
на прощан ден.
И реката долу,
дето влачи
сънищата на водата,
и пращеца борав,
чийто мирис
спомен за любов разнася.

Нека дойде и покоят,
и покоят,
който все потръпва
с кравешкия гръб.

Каня мудните си мисли
като хрътка да поемат
по несигурния ръб
на игриви светлосенки,
дека журят с клоне леки
блажните пътеки.

Зад перденцето на стая,
скрита в болница Омая,
под клепача ми детински
като под върхар пирински
спи рожденият ми ден.
Спи в живота на една позната,
както глъхне грижа в тъмнината.

Както рие вятър тишината
в ягодиците листа.

Роз Недау. „Историята на Бабар“. 1948 г.

Иглата на Бродски

Разчука се вятър,
спря токът в къщата.
И селският интернет спря.
Спря всичко завинаги.
Онлайн урокът.
Гласът в новините
завинаги спря.
Навя сняг пред оградите.
Спря спорът задавен.
(Проклет да е, спря!)
Ала не щеш ли, от някакъв
нищо и никакъв чайник,
от някакъв навик
на печка забравен
изсвири на Бродски
иглицата зла.

Отскочи от парата
с утринна сила.
На връх се изправи,
поклон изигра,
и тъй я понесоха
пръсти невидими
в кълба през дърветата
вместо във линии,
че зимата бяла...
в сребро заблестя.

А колко е тихо
и Боже, студено!
Добринище спи
под снега като кърт.
На кметството само
потраква смутено
петлето желязно
с окръжната смърт.

Снежно ухо

В Бога стой, неспокойна душа.
Там се обичай, там се обичат.
Може снегът да е нов
бял сняг: през пърхави дупки
раздрано небе ни облича.
Потрива ли някой
възлюбен далеч,
когато е тихо се чува.
Моли се с ухото:
извие ли вятърът хорова сеч,
издигне ли огънят меч,
снежен меч,
като във стомна
сърцето кротува.

Дерето е тъмно.
Век свий в тишината.
Отдавна познаваш
и вълчия вой,
и грохота на реката.

Слънце

Оставям само слънце
през облака, от облака да свети.
Оставям само слънце
на покрива на къщата.
В тревата, която свети като слънце.
Оставям ви трева и слънце,
скакалци и пеперуди
както на сърцето,
така и на тревата!

В закуската от крак на крак
и отпатък
неравните извивки на реката,
ах, в същите извивки на реката
нека свети слънцето!
В ливадите, които Бог изправи,
за да се гонят с вечността
децата ни.

С опалени коси
и после –
сънища опалени.

Оставям скрито в храста
слънцето,
а храста –
в дребни чурулици.
И ви оставям една добра идея
за същината
на всеки Божи ден
след мен.

Новото гробище на Благоевград

На Георги Дръменов

Остана навеки положен
на склона с пълзящи гробове
и нежни лозя.
Това трябва да е свързано
някак с произхода.
Със свободата
като жадувана рожба
на планината.
Със изхода!
С потока пенлив,
който търси река,
а реката – море!

Подобно връх
пиринските върхове
те стесняваха
и те умиляваше спомен
за китния двор.
Кръвта расте
в любов и простор.
Късметът на рамото
е близкото рамо.

Ти бе късметлия!
Какъв топъл град само
е Джумаята.
Отблясък от залив,
полъх дантелен
разнесен в полята...
Буден град.
Сам двойник на теб
сговорчив.
Във нас ти си жив!

Дишай спокойно и пролет, и есен.
Дишай божура на майчина песен.
Дишай гъжда декемврийски,
накацал по жиците.

Дъждеца бял, безутешен...

У дома

Пълзи колата погребална.
След нея крета селото.
Половината шушукат новините;
половината привели са глава
и ми се струва, че са нива
слънчогледи
и кръстът им е слънце.
Зад него мислите кривят,
но стигат до завоя.
Пътят свършва тук.
Сестра до брат, съпруга до съпруг.
И нито клон, ни дума на човек
не се дочуват вече.
Само вятър сляп от толкова
далече
целува свежите.